

Arrest

nr. 167 116 van 3 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 juni 2008 dient de moeder van de verzoekende partij, samen met haar echtgenoot en haar kinderen, waaronder de verzoekende partij, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 8 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag van 25 juni 2008 onontvankelijk wordt verklaard daar de moeder van de verzoekende partij geen afschrift van een identiteitsdocument heeft voorgelegd.

1.3. Op 27 oktober 2008 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.4. Op 6 november 2008 dient de vader van de verzoekende partij, samen met zijn echtgenote en zijn kinderen, waaronder de verzoekende partij, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.5. Op 30 maart 2009 en 2 april 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Op 28 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag van 6 november 2008 onontvankelijk wordt verklaard daar uit de beschikbare medische attesten niet kan afgeleid worden wat de precieze medicamenteuze behandeling is.

1.7. Bij arrest nr. 29 491 van 30 juni 2009 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.5.

1.8. Op 3 september 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.9. Op 3 juli 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.10. Op 14 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag van 3 juli 2010 onontvankelijk wordt verklaard. Op 4 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 3 juli 2010 onontvankelijk wordt verklaard.

1.11. Op 2 december 2013 dient de verzoekende partij, samen met haar gezin, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.12. Op 25 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag van 2 december 2013 onontvankelijk wordt verklaard daar de aanvraag voor wat betreft de verzoekende partij niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die de verzoekende partij vrijstelt van deze voorwaarde. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.13. Op 25 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet Van 16 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

1.14. Op 16 september 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan het rechtens vereiste belang bij de vordering. De verwerende partij licht haar exceptie toe als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer op te merken dat verzoeker, gelet op zijn illegale verblijfssituatie, niet getuigt van het rechtens vereiste belang bij de schorsing van de thans bestreden beslissing.

Artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet enkel voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het hierbij niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect genereren.

De thans bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.”

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de Staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

De Raad oordeelde in dat verband dat verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in feite slechts vaststelt dat een in voormelde bepaling bedoelde situatie zich voordoet. (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303)

In casu, verblijft verzoeker in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Hij betwist dit niet in zijn verzoekschrift.

De rechtspraak van de Raad van State is constant en voor zoveel als nodig verwijst de verwerende partij naar het arrest nummer 156.746 van 22 maart 2006 in de zaak A.171.101 XIV – 25.011, waarin als volgt werd geoordeeld:

“Overwegende dat verzoeker niet getuigt van het rechtens vereiste belang bij de door hem ingediende procedure, vermits een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van verzoeker en aan de rechtskracht van voornoemd bevel van 7 februari 2006; dat na een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing, de verwerende partij opnieuw bevel om het grondgebied te verlaten, kan uitvaardigen tegen verzoeker die illegaal in het Rijk verblijft; dat bijgevolg de ingestelde vordering onontvankelijk is en dat de exceptie dies desbetreffend wordt opgeworpen in de nota van de verwerende partij, gegrond is.” (R.v.St., 22 maart 2006, nr. 156.746)

Een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing kan verzoeker dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de Staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet hem opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris kan enkel op een wettige wijze afzien van het geven van dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten voor zoveel er risico bestaat op schending van een hogere rechtsnorm.

Bovendien blijkt uit de bespreking van het middel dat er geen schending van een hogere rechtsnorm wordt aangevoerd.

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is huidige vordering onontvankelijk.”

De Raad dient op te merken dat er echter gevallen denkbaar zijn waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid. Steeds dient te worden onderzocht of de verzoekende partij een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (cf. RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Daarenboven mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn

met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de schending inroept van hogere rechtsnormen, waaronder artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij voert ook een schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Door te stellen van oordeel te zijn dat de verzoekende partij geen schending van hogere rechtsnormen aannemelijk maakt, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad. Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De opgeworpen exceptie dient derhalve te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, het consistentiebeginsel, de artikelen 3 en 13 van het EVRM en artikel 7 van de vreemdelingenwet. Het is als volgt uiteengezet:

“II.1.1. De verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat ter kennis gegeven werd op 17 september 2014, in strijd is met de materiële motiveringsplicht, het consistentiebeginsel, artikel 7 Vreemdelingenwet en artikel 3 en 13 EVRM.

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. 1

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Artikel 7 van het Vreemdelingenwet luidt als volgt (...):

De minister of zijn gemachtigde beschikken aldus over een discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In tegenstelling tot wat verwerende partij in casu heeft gedaan, zijnde automatisch een bevel om het grondgebied af te leveren, moet men weldegelijk afdoende motiveren en waarom met het bevel om het grondgebied af te leveren heeft afgegeven aan verzoekende partij.

Dergelijke discretionaire bevoegdheid houdt aldus in dat - alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten - verwerende partij sowieso moet nagaan of er een mogelijke schending dreigt van internationaal recht, en zeker artikel 3 EVRM bij de tenuitvoerlegging van dergelijke beslissing.

In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing: ‘Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum.’

Verwerende partij verliest echter in de thans bestreden beslissing het eerste deel van artikel 7 uit het oog, waarin duidelijk staat “ONVERMINDERD meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”.

II.1.4. Indien er aldus een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schendig inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

Verzoekende partij kreeg tevens ten onrechte een ongegrondheidsbeslissing voor haar medische regularisatieaanvraag.

Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld ook niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij, onder meer door het indienen van een aanvraag 9bis en een aanvraag ex. art. 9ter Vreemdelingenwet, beschikte. Zoals tevens blijkt uit de aanvragen tot medische regularisatie zijn de ouders van verzoekende partij ernstig ziek en kunnen zij niet terugkeren naar haar land van herkomst omdat er aldaar geen adequate medische behandeling aanwezig is. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.”

4.2. In het tweede middel wordt de schending aangevoerd van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, op de volgende gronden:

“II.2.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.2.2. In de thans bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over het gezins- en familieleven van verzoekende partij in België.

De wet stipuleert nochtans dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]”

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand van de ouders van de verzoekende partij (Cfr. Ongegronde 9ter).

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met het hoger belang van het minderjarig zusje van verzoekende partij, noch met het gezins- en familieleven van verzoekende partij in België.

In dit opzicht wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar RvV arrest nr. 121 015 dd. 20 maart 2014. Verwerende partij moet rekening houden met het hoger belang van het kind bij het nemen van een beslissing. Dit geldt niet alleen bij maatregelen die de verwerende partij rechtstreeks ten aanzien van kinderen neemt, maar ook over maatregelen die het (minderjarig) kind onrechtstreeks beïnvloeden.

Het feit dat verzoekende partij in casu een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, zonder daarbij rekening te houden met het belang van de (minderjarige) kinderen, noch met de gezondheidstoestand van de ouders van verzoekende partij, schendt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

II.2.3. Verzoekende partij is dan ook mening dat verwerende partij de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel, en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.”

4.3. Het eerste en tweede middel worden samen beoordeeld.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 7 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na vijf maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen."

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

4.4. De verzoekende partij betoogt dat, alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, de verwerende partij sowieso moet nagaan of er een mogelijke schending van internationaal recht, en zeker van artikel 3 van het EVRM, voorligt. Hierover moet duidelijk worden gemotiveerd. Zij stelt verder dat zij ten onrechte een ongegrondheidsbeslissing kreeg van haar medische regularisatieaanvraag en dat in de thans bestreden beslissing niet te lezen valt dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover de verwerende partij, onder meer via de ingediende aanvragen op grond van de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet, beschikte. De verzoekende partij legt er de nadruk op dat haar ouders ernstig ziek zijn en niet kunnen terugkeren naar haar land van herkomst waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn.

4.5. De Raad wijst erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat voorafgaand aan het afleveren van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten beslissingen werden genomen over al de door de verzoekende partij op dat ogenblik reeds ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf. De verzoekende partij kan dan ook niet ernstig volhouden dat de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met alle elementen waarover zij beschikte ingevolge de

aanvragen, minstens toont zij niet aan met welk element de verwerende partij geen rekening heeft gehouden.

In zoverre de verzoekende partij wijst op het feit dat ten onrechte een ongegrondheidsbeslissing werd genomen ten aanzien van haar medische regularisatieaanvraag en blijkt dat haar ouders ernstig ziek zijn en niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omdat er aldaar geen adequate medische behandeling is, wijst de Raad er op dat een medische regularisatieaanvraag werd ingediend door de verzoekende partij en haar ouders, daar de ouders van de verzoekende partij ziek zijn. In zoverre de verzoekende partij van oordeel is dat de ongegrondheidsbeslissing genomen ten aanzien van deze medische regularisatieaanvraag onterecht genomen is, wijst de Raad er vooreerst op dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat ten aanzien van de verzoekende partij en haar ouders een ongegrondheidsbeslissing werd genomen naar aanleiding van hun medische regularisatieaanvragen. In zoverre de verzoekende partij meent dat de onontvankelijkheidsbeslissingen naar aanleiding van hun medische regularisatieaanvragen onterecht genomen zijn, lijkt zij het niet eens met de voormelde beslissingen, doch dit betreft geenszins kritiek op het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij rekening diende te houden met het feit dat haar ouders ernstig ziek zijn, beperkt zij zich tot een loutere bewering. Zij onderbouwt haar bewering dat haar ouders ernstig ziek zijn immers niet met nadere toelichtingen of bewijsstukken. Voorts toont de verzoekende partij ook niet aan op welke grond de verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij gehouden was rekening te houden met of te motiveren over de gezondheidstoestand van haar ouders.

Betreffende de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad naar wat hieromtrent wordt uiteengezet in punt 4.10.

4.6. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Daargelaten de vraag of uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een formele motiveringsplicht kan worden afgeleid, moet dan minstens uit de stukken van het administratief dossier blijken dat rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand en het gezins- en familieleven van de verzoekende partij.

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit voormelde bepaling duidelijk blijkt dat het dient te gaan om de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan ten aanzien van wie de beslissing tot verwijdering wordt genomen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat, op grond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, de verwerende partij bij het nemen van de *in casu* bestreden beslissing rekening diende te houden met de gezondheidstoestand van de ouders van de verzoekende partij.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 november 2010 waarbij de aanvraag van de verzoekende partij op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, blijkt voorts dat de verzoekende partij haar familiale relaties vermeld als uitzonderlijke omstandigheid waarom zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst alsook dat de verwerende partij deze argumentatie in overweging nam doch oordeelde dat *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt”*. Hieruit blijkt wel degelijk dat de verwerende partij, voor het nemen van de bestreden beslissing, het gezinsleven van de verzoekende partij in overweging nam doch meende dat de verplichting om terug te keren naar het herkomstland geen breuk betekent van de familiale relaties.

Bovendien, in zoverre de verzoekende partij wijst op haar gezinsleven, waarbij dient opgemerkt te worden dat zij geen verdere toelichting geeft bij dit gezinsleven, en op het feit dat de verwerende partij

hiermee rekening had dienen te houden bij het nemen van de bestreden beslissing, wijst de Raad er op dat zij niet aannemelijk maakt op welke wijze haar gezinsleven zou getroffen worden door de bestreden beslissing. Nu de verzoekende partij niet aantoont dat één van de gezinsleden over een verblijfsrecht in het Rijk beschikt, kan niet worden gesteld dat de verwerende partij door de bestreden beslissing te nemen het gezins- of familieleven van de verzoekende partij in het gedrang bracht.

Waar de verzoekende partij meent dat rekening diende te worden gehouden met het hoger belang van het kind, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij meerderjarig is en voorts niet aantoont ouder te zijn van minderjarige kinderen. De bestreden beslissing werd voorts ook niet genomen ten aanzien van de minderjarige zus van de verzoekende partij zodat deze voor haar geen verplichting inhoudt het Belgische grondgebied te verlaten.

In zoverre de verzoekende partij meent dat bij het nemen van de *in casu* bestreden beslissing rekening moest worden gehouden met het hoger belang van haar minderjarig zusje, waarbij zij verwijst naar arrest nr. 121 015 van 20 maart 2014 van de Raad om te stellen dat rekening dient gehouden te worden met het hoger belang van het kind ook bij maatregelen die het kind onrechtstreeks beïnvloeden, merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet aantoont op welke wijze de *in casu* bestreden beslissing, haar minderjarige zusje zou beïnvloeden. De verzoekende partij toont ook niet aan welk 'hoger belang van het kind' er ten onrechte niet zou zijn betrokken bij de totstandkoming van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en die, als dat wel het geval zou zijn geweest, desgevallend tot een andere beslissing had kunnen leiden in die zin dat geen verwijderingsmaatregel zou zijn afgeleverd aan de verzoekende partij.

De maatregel houdt overigens niet de verplichte scheiding in van de verzoekende partij met haar minderjarige zus. Het staat de verzoekende partij immers vrij, om, wanneer zij het Belgisch grondgebied zou verlaten, dit te doen tezamen met haar minderjarige zus, haar ouders en haar overige gezinsleden waarvan zij immers niet aantoont, zoals reeds aangehaald, dat één van de gezinsleden over een verblijfsrecht in het Rijk beschikt.

4.7. De schending van artikel 13 van het EVRM wordt, bij gebrek aan enige toelichting dienaangaande, niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

4.8. De verzoekende partij heeft noch een kennelijk onredelijk, noch een onzorgvuldig, inconsistent of onwettig handelen aangetoond. Het eerste en tweede middel kunnen niet worden aangenomen.

4.9. Het derde middel is gestoeld op de schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, om de volgende redenen:

II.3.1. Indien verzoekende partij de thans bestreden beslissing niet zou aanvechten, zou het bevel om het grondgebied te verlaten onverminderd definitief worden zonder dat verzoekende partij nog een rechtsmiddel kan opwerpen om haar uitwijzing tegen te gaan.

Verzoekende partij weet immers momenteel niet waarheen de Belgische autoriteiten haar zullen uitwijzen en op welke manier dit zou gebeuren. Dit alleen al zorgt ervoor dat de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen onmogelijk een daadwerkelijk beroep kan worden genoemd.

Om eventueel in de toekomst nog een rechtsmiddel te hebben om dit tegen te gaan heeft verzoekende partij er echter toch voor geopteerd om de thans bestreden beslissing aan te vechten.

Ter zake wenst verzoekende partij dan ook te verwijzen naar een recent arrest van het Europees Hof dd. 2 oktober 2012 (verzoeknummer: 33210/11). Dit betrof de situatie waarin een Afghaanse familie op het moment van haar asielaanvraag tevens onmiddellijk een teruggedrijvingsbevel betekend kreeg. Op het moment dat de asielaanvraag negatief werd afgesloten door Uw Raad besliste de verwerende partij om betrokkenen naar Rusland terug te drijven. Verwerende partij was van mening dat dergelijke teruggedrijving artikel 3 EVRM niet schond en dat betrokkenen, indien zij van oordeel waren dat dit wel het geval was, beroep hadden moeten indienen tegen dit teruggedrijvingsbevel.

Het Europees Hof oordeelde echter anders: "Or, la Cour n'aperçoit pas quels arguments spécifiques les requérants auraient pu invoquer pour éviter un retour en Afghanistan via la Russie." (cf. randnummer 96)

EN

"Du fait que les requérants, en déposant une demande d'asile, avaient saisi les instances d'asile de l'examen de leurs craintes liées à un retour en Afghanistan, la Cour se doit de vérifier s'ils ont disposé dans ce cadre d'un recours remplissant les exigences de l'article 13 et les prémunissant contre un refoulement arbitraire, même indirect, vers l'Afghanistan." (randnummer 99)

Hoewel de situatie in casu niet identiek is (het betreft immers een bevel om het grondgebied te verlaten en er is geen asielprocedure hangende), is ze wel degelijk vergelijkbaar.

Verwerende partij kan zich echter tevens op dit passe-partout bevel beroepen om verzoekende partij gedwongen uit te wijzen.

Hoe een dergelijke uitwijzing zal plaatsvinden en of het werkelijk naar een land gaat zijn waar men de schending van artikel 3 daadwerkelijk onderzocht heeft, is verzoekende partij nog niet duidelijk. Immers de uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.³

Op het moment dat dit wel duidelijk zal zijn, heeft de verzoekende partij geen enkel middel meer om Uw Raad hieromtrent te vatten teneinde een eventuele schending van artikel 3 EVRM te voorkomen. Dit is niet ernstig. Het is dan ook deze praktijk die het EHRM au fond afwijst.

Mutatis mutandis meent verzoekende partij dan ook dat, in de mate dat het thans bestreden bevel een gedwongen uitwijzing toelaat op vooralsnog onbekende wijze, die dan later niet meer aanvechtbaar zal zijn, artikel 13 EVRM schendt.

Uw Raad is misschien de mening toegedaan dat verzoekende partij de schending van artikel 3 EVRM niet genoeg concretiseert. Hoe kan verzoekende partij echter deze concretiseren wanneer de bestemming van de gedwongen terugkeer nog onbekend is?

Het probleem is nu net dat, wanneer de bestemming wel concreet is en verzoekende partij wel haar grief in de zin van artikel 3 EVRM zou kunnen concretiseren, dit bevel reeds definitief zou kunnen zijn en dus de legitimatie voor deze schending zou vormen, zonder dat verzoekende partij nog enig rechtsmiddel voorhanden heeft.

Verzoekende partij meent dan ook dat dit bevel om deze reden vernietigd dient te worden. Ofwel brengt de wetgever zijn wetgeving in lijn met artikel 13 EVRM, ofwel kan een dergelijk bevel pas verzoenbaar worden geacht met artikel 13 EVRM wanneer alle modaliteiten omtrent de gedwongen uitwijzing bekend zijn, ofwel stelt verwerende partij expliciet in haar bevel dat dit geen titel kan vormen tot een gedwongen uitwijzing.

II.3.2. Wat betreft het aantonen van belang:

Tevergeefs zou de verwerende partij opwerpen dat het huidige verzoekschrift louter hypothetisch van aard is, daar er geen gedwongen uitwijzing is. Dit is niet echter de kern van het probleem. Het bevel is immers maar 30 dagen aanvechtbaar en kan daarna op ieder moment uitgevoerd worden, maar wanneer de uitvoeringsmodaliteiten vaststaan, is geen beroep meer mogelijk, dus is er een 'protection gap' waar het arrest Singh (Cfr. Supra) toepassing moet vinden. De wetgeving zou moeten aangepast worden, zodat als een bevel wordt uitgevoerd, een nieuw beroep mogelijk wordt. Een bevel wordt nu een passe-partout en dit is niet verenigbaar met het arrest Singh en art. 3 gecombineerd met art. 13 EVRM, want er is geen mogelijkheid om dit nadien nog aan te kaarten voor de Raad. Het bevel is niet verenigbaar met de rechtspraak van het EHRM, want als het bevel wordt uitgevoerd is er geen effectief rechtsmiddel meer voorhanden.

Tevergeefs zou de verwerende partij opwerpen dat zij de bestreden beslissing nam in het kader van een gebonden bevoegdheid en dat verzoekende partij, ingevolge de hierboven geciteerde rechtspraak van Uw Raad, het nodige belang zou ontberen bij huidig verhaal.

Uw Raad stelde immers: ondanks de gebonden bevoegdheid waarover een bestuur beschikt, kan de verzoekende partij toch een belang hebben bij het bestrijden van een rechtshandeling indien aan deze rechtshandeling een onwettigheid kleeft of wanneer zij het internationaal verdragsrecht schendt (RvV 21 april 2008, nr. 10.251).

II.3.3. Artikel 13 EVRM is uiteraard internationaal verdragsrecht en dus kan verwerende partij niet stellen dat verzoekende partij geen belang zou hebben bij onderhavig verhaal.

Er wordt dan ook met aandrang verzocht het bevel om het grondgebied te verlaten niet definitief te maken en deze te schorsen en nietig te verklaren."

4.10. In zoverre de verzoekende partij een onmenselijk of vernederende behandeling vreest in het land van herkomst omwille van haar gezondheidstoestand, dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij niet aangeeft ziek te zijn of problemen te kennen met haar gezondheid en dat dit ook niet blijkt uit de stukken van het administratief dossier, zodat zij een schending van artikel 3 van het EVRM indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst niet aannemelijk maakt.

Waar de verzoekende partij dienaangaande verder nog stelt dat er geen zekerheid bestaat omtrent het land waarnaar zij zal worden gerepatrieerd, meent de Raad dat zij niet aantoonbaar is en dat uit de stukken van het administratief dossier evenmin blijkt dat er redenen zijn om aan te nemen dat de verwerende partij haar gedwongen zou wensen te verwijderen naar een land waarvan zij de nationaliteit niet heeft.

Met haar vage betoog brengt de verzoekende partij geen enkel concreet gegeven bij waaruit zou kunnen blijken dat zij in haar land van herkomst, dan wel elders, dreigt te worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen, terwijl een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden op zich niet volstaat (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

4.11. De Raad merkt verder op dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden die in het EVRM zijn vermeld, werden geschonden, het recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie. De verzoekende partij heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat één van de in het EVRM bepaalde rechten of vrijheden wordt geschonden en zij dus nood heeft aan een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals bedoeld in artikel 13 van het EVRM. Er blijkt derhalve niet dat verzoekende partij dienstig naar artikel 13 van het EVRM kan verwijzen (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451).

Overigens dient er op te worden gewezen dat de kritiek in het kader van artikel 13 van het EVRM dat zij op het moment dat zij het bevel krijgt, niet weet waarheen en op welke wijze zij uitgewezen zal worden en dat zij, wanneer zij het wel zal weten, hiertegen geen enkel middel meer zal kunnen inbrengen, een kritiek uit op een vermeende leemte in de wet, waarvoor de Raad niet bevoegd is. Daarbij komt nog dat een beroep tegen de bestreden beslissing thans voorligt en dat de verzoekende partij zichzelf heeft beperkt tot eerder theoretische beschouwingen in het licht van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, terwijl niets haar in de weg stond één en ander te concretiseren. Dat zij niet zou beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM kan dan ook niet worden bijgetreden, temeer nu bij het sluiten van de debatten niet is gebleken dat zij reeds werd verwijderd van het grondgebied alvorens deze uitspraak zou zijn gewezen.

4.12. Noch een schending van artikel 3 van het EVRM, noch een schending van artikel 13 van het EVRM zijn aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is niet gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER